

рани, слѣдяха ги да узнаятъ съ кои и какви хора се разговарятъ. Б. Митювъ, който остана въ затворътъ, прати се извѣстие на зетъ му В. Парчовъ, по сжщитѣ запитиета, да му стане поручителъ и да го освободятъ. Запитиетата се завърнаха въ Градецъ. Слухътъ за освобождението на двамата и скоро на третиятъ се расчу. За зла честь не бѣха честити да чуятъ похвали отъ турското правителство и да видятъ обѣсени смутители-тѣ имъ.... Чорбаджиитѣ измислиха да нарѣкатъ за шпиони хванатитѣ обвинени. Чудеха се каква е тѣзи работи, при най-масторски обвинителни фактове въ мазбатата и пакъ да ги пустнатъ. Побързаха тѣ и дойдаха въ Сливенъ и казаха по-подробно за работата на: Арифъ-ефенди, членъ въ *идаре мезлиши*; на Саибъ-ага, на Култуклу Юмеръ-ага. Агитѣ распространиха по-тайно слухътъ, че уловенитѣ биле сжщи комити, но тѣхнийтъ немарливъ мютесарифинъ не обърналъ внимание върху обвинението имъ, а ги пустналъ. За това турското население явно взе да ронтае противъ Хайдаръ-бей, че той давалъ възможность за да се приготвятъ комититѣ противъ Турцитѣ за да ги нападнатъ единъ день. Отъ день-на-день омразата между Българи и Турци растеше по-тайно и се распалваше отъ принесенитѣ слухове къмъ еднитѣ и другитѣ.

---

Слухътъ за Градешкото предателство поощри духоветѣ на Турцитѣ въ градътъ. Строго тѣ осждаха немарливостта на тѣхнийтъ паша за възстаническиятъ заговоръ прѣдаденъ отъ градечени, за ходянието на прѣдизлѣзлитѣ по балканътъ. Отъ друга страна благодарумнийтъ мютесарифинъ Хайдаръ-бей, ако и да чу-